

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 6194 van 24 januari 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Pakistaanse nationaliteit, op 3 oktober 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 december 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. JANSSEN en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1. X, van Pakistaanse nationaliteit, is het rijk binnengekomen op 24 augustus 2004 en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 25 augustus 2004. Op 27 juli 2006 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoekers beroep werd door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen verworpen bij beslissing van 31 januari 2007. Zijn cassatieberoep tegen deze beslissing werd niet toelaatbaar verklaard.
- 1.2. Op 29 mei 2007 verklaarde verzoeker zich een tweede keer vluchteling. Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag werden de volgende stukken ingediend: het weekblad "Ghazi Karachi" van 23 april 2000 waarin verzoekers naam wordt vermeld samen met een foto met vertaling; een uitdraai van de "official website Lahore police" met de "most wanted" waarop de foto van verzoeker staat en zijn naam;

confidentiële brieven van de “Assitant Commissioner” van Skardu van 10 en 23 januari 2007 (“sectarian elements getting shelter in Iran”), van de “Deputy Commissioner” van Skardu van 8 januari 2007, van de “Girdawar” (administratieve ambtenaar) en van de “Tehsil dar” en bijlage; een geheim rapport over “Godsdienstig terrorisme” van de CID (criminal investigation department) van februari 2003 waar op p. 44 de foto van verzoeker staat als gezochte terrorist voor de moord op Maulana Saifullah Khalid.

- 1.3. Verzoeker werd verhoord op 24 juli 2007.
- 1.4. Op 14 september 2007 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 18 september 2007 aangetekend verzonden.

2. Ten Gonde

- 2.1. Op 9 januari 2008 richtte de Assistent Regionaal Vertegenwoordiger van de UNHCR, de heer G. Westerveen, een schrijven aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige zaak. Artikel 57/23bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) bepaalt dat de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen of diens gemachtigde “uit eigen beweging een schriftelijk advies (kan) verstrekken aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”. De partijen zijn het er ter terechtzitting over eens dat het schrijven van 9 januari 2008 geen formeel advies betreft, hetgeen overigens blijkt uit de bewoordingen van de brief zelf waarin gesteld wordt dat “[M]eester Indra Janssen, advocate van de heer Mosavi, (...) UNHCR verzocht (heeft) om eventueel een advies te geven” en dat “[O]p basis van de stukken in ons bezit (...) het echter niet mogelijk (is) om te beslissen of UNHCR in deze zaak al dan niet een formeel advies kan verstrekken en nader onderzoek van het volledige dossier (...) daarvoor (zou) aangewezen zijn”. De brief van 9 januari 2008 wordt derhalve uit de debatten geweerd.
- 2.2. Blijkens verzoekers verklaringen en zijn verzoekschrift (p. 22) steunt zijn tweede asielaanvraag op dezelfde elementen als zijn eerste aanvraag, met name dat hij in hoofdorde vervolging vreest vanwege de Pakistaanse autoriteiten omdat hij door “de politie op de lijst van meest gezochte terroristen (werd) gezet omdat men hem onterecht verdenkt van de moord op Saifullah Khalid, de leider van de soennitische organisatie “Sepah-e-Sahaba”. Verzoekers eerste asielaanvraag heeft het voorwerp uitgemaakt van een beslissing tot weigering van de status van vluchteling van 31 januari 2007 die na verwerping van het cassatieberoep van de Raad van State definitief is geworden en gezag van gewijsde heeft. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen. De bevoegdheid van de Raad is bijgevolg in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag nieuw aangehaalde stukken en documenten.
- 2.3. Voor zover verzoeker in huidig verzoekschrift uitgebreid argumenten aanbrengt met betrekking tot zijn eerste asielaanvraag, inzonderheid op de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling van 27 juli 2006 en op de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor de vluchtelingen van 31 januari 2007, worden deze argumenten niet in overweging genomen.

- 2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van haar declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.
- 2.5. De Raad stelt vast dat blijkens zijn verklaringen en zijn verzoekschrift, verzoekers vrees voor vervolging in hoofddorde berust op het feit dat hij gezocht wordt voor de moord op Saifullah Khalid op 4 oktober 1995, en niet 1991 zoals vermeld in het verzoekschrift (p. 2). Dienaangaande merkt de Raad op dat in de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen van 31 januari 2007 “een manifeste desinteresse voor deze moordaanslag wordt vastgesteld”, en “appellant voorts tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot deze moordaanklacht”, en “ook de verklaringen van appellant in deze weinig overtuigend zijn aangezien men er op zijn minst van mag uitgaan dat appellant met zekerheid zou moeten weten in welke krant een opsporingsbericht omtrent zijn persoon gepubliceerd is geworden (...)”. Blijkens de voornoemde beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen diende verzoeker een document in van de “Punjab Police most wanted” doch de internetsite kon niet worden geopend en na raadpleging van de officiële website (<http://www.punjabpolice.gov.pk>) bleek dat verzoekers naam niet werd vermeld. Tot slot werd vastgesteld dat in de verschillende krantenartikels waarin verzoekers naam wordt vermeld nergens gespecificeerd wordt dat “appellant wordt gezocht voor de moord op Saifullah Khalid”.
- 2.6. In zijn tweede asielaanvraag houdt verzoeker vol dat hij -zij het ten onrechte- door de Pakistaanse politie wordt gezocht voor de moord op Saifullah Khaled en legt hij ter ondersteuning volgende stukken neer:
- (a) fotokopieën van “vertrouwelijke brieven van de “Assistent Commissioner” van Skardu van 23 januari 2007 en van 10 januari 2007, van de “Deputy Commissioner” van Skardu van 8 januari 2007, van de “Girdawar” (een administratieve ambtenaar), van de “Tehsil dar” en bijlage;
 - (b) een uitdraai van een pagina van Google en van de pagina’s van de “official web site of City **Police Lahore**”;
 - (c) een geheim rapport over “Godsdienstig terrorisme” van de Geheime Dienst van Punjab (CID) van februari 2003 (“origineel” ter zitting neergelegd door het CGVS);
 - (d) een exemplaar van het tijdschrift Ghazi n° 2 editie n° 16 van 18 tot 23 april 2000 (“origineel” ter zitting neergelegd door het CGVS).
- 2.7. Mede onder verwijzing naar het “Country of Origin Information Report”, Pakistan, van 30 april 2007, waarin gesteld wordt dat “(...) The UNHCR representative stated that there is a high level of corruption in Pakistan and that it is possible to obtain many types of fraudulent documents or documents that are fraudulently authenticated by a bona fide stamp or authority” is de Raad van oordeel dat ook deze documenten/bewijzen niet overtuigen en wel om de volgende redenen:

- (a) de “vertrouwelijke brieven van de “Assistent Commissioner” van Skardu van 23 januari 2007 en van 10 januari 2007, van de “Deputy Commissioner” van Skardu van 8 januari 2007, van de “Girdawar” (een administratieve ambtenaar), van de “Tehsil dar” en bijlage zijn allen gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend;
- (b) de “official website of City Police Lahore” kon op geen enkel moment worden geopend, en ook niet de in de brief (p. 1) van de UNHCR vermelde website die naar de Capital City Police Lahore zou moeten verwijzen. De Raad heeft ook de methode van verzoekers raadsman uitgetoetst (p. 18 van het verzoekschrift) en “de naam van verzoeker ingetikt op Google”. Het resultaat was in ieder geval niet de site van de Punjab police (volgens verzoeker blijkbaar twee keer) noch de officiële website van de politie van Lahore. Het is overigens merkwaardig dat verzoeker in zijn eerste asielaanvraag uitdrukkelijk verwijst naar de website van de politie **Punjab** en er in slaagt om een kopie van zijn zogenaamde opsporing aan het dossier toe te voegen (zonder dat bij dit opsporingsbericht de reden wordt vermeld) en thans verwijst naar de website van de politie van **Lahore**, een website die door de Raad spijts veelvuldige pogingen niet kan worden geraadpleegd. De Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen stelde blijkens de beslissing van 31 januari 2007 vast dat de door verzoeker opgegeven website van de politie Punjab (<http://www.punjab.gov.pk/police>) niet kon worden geopend, doch dat de door de Commissie geraadpleegde officiële website van de politie van Punjab (<http://www.punjabpolice.gov.pk>) de naam en de foto van verzoeker niet vermeldde. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker met geen woord rept over het feit dat hij op de door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen geraadpleegde officiële website van de politie van Punjab niet voorkomt. De Raad heeft de verschillende websites geraadpleegd en aan het dossier een kopie toegevoegd van de “official website Punjab Police” waaruit duidelijk blijkt dat hij niet vermeld wordt op de lijst van de “most wanted”;
- (c) met betrekking tot het “geheim” rapport van de Criminal Investigation Department waarop de foto’s staan van gezochte terroristen met de redenen waarom ze worden gezocht, ziet de Raad niet in waarom dit een geheim rapport zou moeten zijn vermits, zoals algemeen geweten is, foto’s van gezochte terroristen en misdadigers in Pakistan regelmatig worden gepubliceerd in kranten en ook aan busstations en stations worden aangeplakt en de lijsten eenvoudig te raadplegen zijn via de website van de politie. Gelet op het feit dat de informatie in het “geheim rapport” van de CID bezwaarlijk als geheime informatie kan worden bestempeld en de vaststelling dat allerhande documenten en bewijsstukken uit Pakistan vervalst zijn en courant te koop worden aangeboden (zowel in Pakistan als in het buitenland) biedt het voorgelegde document van de CID onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit;
- (d) ook met betrekking tot het door verzoeker neergelegde tijdschrift Ghazi Karachi van 2000 is de Raad van oordeel dat, om hoger vermelde redenen, met name het veelvuldig gebruik van vervalste documenten en het tegen betaling laten publiceren van een vervolging of een bepaalde situatie (zie p. 110 voornoemd rapport), het tijdschrift onvoldoende garanties biedt op het vlak van authenticiteit, en in ieder geval blijkt uit dit artikel geenszins dat verzoeker door de politie wordt gezocht voor de moord op Saifullah Khalid, zoals verzoeker blijft beweren. De Raad voegt hieraan nog toe dat het ongeloofwaardig is dat de politie de moord op Saifullah Khalid in verzoekers schoenen wil schuiven, omdat hij zo geen bijeenkomsten meer zou organiseren, omdat hij uit een prominente sjjiitische familie komt, om zo zijn vader en grootvader onder druk

te zetten of om de overheid in de waan te laten dat de politie doeltreffend te werk gaat ten einde beloningen en promoties te verkrijgen. Dit klemmt des te meer nu uit de informatie van CEDOCA gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de "Special Judge Anti Terrorist Court Mehmood Maqbool Bajwa op 21.05.2001 twee "dangerous sectarian terrorists" (...) tot de doodstraf veroordeelde inzake de moord op M. Saifullah Khalid die op 4.10.1995 plaats vond. (...) Volgens Pakistan Press International (...) er nog zes andere beschuldigten in deze zaak (zijn): (...) werden door de rechtbank tot proclaimed offenders uitgeroepen(...). In de beschikbare bronnen (...) geen verdere informatie gevonden (werd) over eventuele andere verdachten en gezochte personen in de moordzaak of over de situatie van de meeste proclaimed offenders (de namen zijn in de meeste gevallen immers te vaag of te gemeenzaam om zeker te kunnen weten over wie het gaat)". Het is dan ook wel merkwaardig dat blijkens het onderzoek gevoerd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 oktober 2005 geen enkele link wordt gevonden tussen verzoeker en de vermoorde Saifullah Khalid. Noch uit de verklaringen van verzoeker, noch uit het administratief dossier blijken andere concrete elementen en aanwijzingen waaruit de Raad zou kunnen besluiten dat verzoeker door de Pakistaanse politie wordt gezocht.

- 2.8. De Raad besluit dan ook dat verzoeker om bovenstaande redenen niet aannemelijk maakt dat hij door de politie van Punjab/Lahore wordt gezocht voor de moord op Saifullah Khalid en/of dat hij om andere redenen wordt gezocht/vervolgd. Voor zover verzoeker voorhoudt dat hij ook represailles vreest vanwege Sepah-e-Sahaba omdat hij ervan verdacht wordt hun leider Saifullah Khalid te hebben vermoord oordeelt de Raad dat gelet op de vaststellingen in de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen van 31 januari 2007 en de bevindingen in het onderzoek van CEDOCA 2005, namelijk dat er geen link te vinden is tussen verzoeker en deze zaak, en het gebrek aan betrouwbare bewijsstukken ingediend naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag, verzoeker zijn vrees niet aannemelijk maakt. Bovendien, en zoals de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds in de bestreden beslissing stelt, wordt verzoekers vrees voor de Sepah-e-Sahaba en andere extremistische soennieten door hem zelf geminimaliseerd door zijn verklaring dat hij aan hen wel kan ontsnappen door elders in Pakistan zijn toevlucht te zoeken (CGVS p. 10, 2). Voor zover verzoeker nog verwijst naar het geweld tussen de verschillende extremistische groeperingen en het gebrek aan bescherming door de politie van de shiitische bevolkingsgroep wijst de Raad er op dat verzoeker blijkens zijn eigen verklaringen afkomstig is van Skardu waar 98% van de bevolking bestaat uit Shia-moslims. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij niet terug kan naar zijn land van herkomst en inzonderheid zijn plaats van herkomst, nl. Skardu.
- 2.9. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het voorgebracht asielrelaas bestaat er geen reden om dit aan artikel 1, (A) 2, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 te toetsen. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend noch dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 24 januari 2008 door:

dhr. F. HOFFER,	kamervoorzitter,
mevr. M.-C. GOETHALS,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A. WIJNANTS,	rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. P. BREYNE,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

F. HOFFER.